

עזבו את פרס לבלתי שוב אליה עוד. וגם נעשה התרה בישיבת הרבנים הגדולים אשר בארץ למחר. ואז יעלו הספרי תורה ברנה. והנני מברך את כל העוסקים במצוה רבה זו להעבירם לארץ ישראל, שהשם יתברך יצליח אותם ויזכו לעלות לציון ברנה ושמחת עולם על ראשם בעושר וכבוד ושובע שמחות וכל טוב.

ורבנו גם ישב עם עוד שני רבנים ועשו התרה על החרמות והנידויים וכו'.

ח מרחשון תשס"ז

אמר רבנו "ברוך אלהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים". כמה טועים החסידים האלה, שהולכים בשגעון אחרי הרבי שלהם בלי לבדוק הדברים. וסיפר רבנו על הגאון הרי"מ מגור שכתב ספר שאלות ותשובות ובא אל הרבי מקוצק לשאול אותו על הספר, ואמר לו הרבי מקוצק "זה ספר יפה, אבל צריך לשרוף אותו". והרי"מ מגור באמת הלך והיה יושב ובוכה ושרוף את הספר. ורבנו אמר לנו כמה הצטערתי על הדבר הזה, מאוד כאב לי הלב על זה, כמה טרח כמה יגע לכתוב את דברי התורה האלה, ואחר כך לשרוף את זה. כי הרי"מ מגור היה גאון גדול וכל הספרים שכתב הם דברי אלהים חיים, דברים נפלאים, ובודאי שגם הספר הזה היה ספר טוב, ולמה לשרוף את זה, איזה שגעון זה, לגזול מאיתנו את דברי התורה הנפלאים של הרי"מ מגור. (והוסיף רבנו שבסוף ימיו הרבי מקוצק התנהג בצורה משונה, שהיה סוגר את עצמו וכו'). ואמר לנו רבנו "אם הייתי מראה ספר שלי לרבי עזרא עטייה והיה אומר לי לשרוף אותו, לא הייתי שורף אותו, אני יודע שזה דבר טוב, למה לשרוף". והוסיף רבנו, שהרי"מ מגור היה גאון גדול ושכל ישר, והיה יותר חשוב מהאבני נזר.

ועוד סיפר לנו רבנו על יד הלוי וירצבורג שכתב כמה חיבורים ולא הדפיס אותם, כי פחד אולי הם לא בסדר וכו', ובצוואה שלו כתב, שאין רשות להדפיס אותם. ושאלו רבנים על זה, והרבנים אמרו, שלא ישמעו לו לזה, אלא ידפיסו אותם. עוד סיפר רבנו על חמיו של הרב הרצוג שחיבר גם כמה חיבורים בהלכה ושרף אותם.

יג מרחשון תשס"ז

אמר רבנו, הפסוק ה' ימלוך לעולם ועד, מתרגם אונקלוס, ה' מלכותיה קאים לעלם ולעלמי עלמיה. המקובלים אומרים שכאשר עונים יהא שמייה רבא, עד יתברך צריך להיות כ"ח אותיות, ומכיון שאם מוסיפים אות ו "ולעלמי" נהיה כ"ט אותיות, לכן צריך להשמיט את אות ו. ואומר רבנו אבל מרן בבית יוסף עצמו הקשה את זה ותיירק, שאפשר להשאיר את אות ו, כיון שהמלה "שמייה" היא בלי יו"ד כמו שכתוב הרבה פעמים בדניאל, וממילא יש כ"ח אותיות עם אות ו. והבן איש חי ראה את דברי רבי שמואל ויטאל שכתב שצריך לומר בלי ו, והבן איש חי הלך אחריו והתעלם ממרן הבית יוסף. ורבנו אמר שזה מאד כואב לו, איך אפשר ככה להתעלם ממרן, או שלא ראו את מרן, ולפסוק כמו רבי שמואל ויטאל נגד מרן. ולכן אומר רבנו שהוא מתנגד ללימוד הקבלה, כי הרבה מאלה שלומדים קבלה משתבשים בכל מיני שיבושים.

שאלו את רבנו אודות אדם שיש לו פאה מודבקת על הראש ומחליף אותה כל חודש, איך יעשה עם תפלין של ראש, ורבנו ענה שיניח תפלין על הכובע (כנראה מחשיב רבנו את הפאה כמו כובע דק). (וע' בש"ע סי' כז סעיף ה, דאדם שהוא עלול לנזילות, יש להחיר לו להניח תפילה של ראש על כובע דק הסמוך לראש).

כ מרחשון תשס"ז

רבנו עדיין כותב בענייני חציצה (שהרת הבית ז"ג עמוד לה). ומאד מפריע לו מה שהצריכו הפוסקים האשכנזים לאשה שיש לה חטטין שתקלף אותם, והרי זה כואב, וכמה פעמים אמר רבנו, איך הם פוסקים כך, מה זה אין להם רגש? אשה מסכנה שיש לה חטטין כואב לה אם מקלפים אותם, ומדוע הם מצריכים לקלף אותם. ואחר כך סיפר רבנו, שפעם הלך לנחם אצל הרב אלישיב כי נכדו של הרב אלישיב נפטר, וראה אותם שהם מדברים ביניהם ורגועים, ורבנו סיפר על עצמו, שכאשר נפטרה לו ילדה שהיתה בת שלשה חדשים בכה כל הזמן.

כב מרחשון תשס"ז

רבנו דיבר על קושיא שדנים בה, שהרי עיון הגוף דאורייתא, (שהרת הבית ז"ג עמוד ער). והרי רובו המקפיד שחוצץ מדאורייתא, לא מצוי, רק מצוי